

Отъ послѣднитѣ думи на капитана. Марчина, които той, както ми се видѣ, произнесе извънъ себе отъ вълнение, ний останѣхме като трѣснѣти. Едно възклицание отъ ужасъ неволно се изкубнѣ отъ насъ. Самичѣкъ, боейки се отъ прѣстѣпния характеръ на това, той искаше бърже да се отстрани и даде по едно врѣме знакъ, че повече нѣма що да ни каже. Нѣкои трѣгнахъ да си вървѣтъ, нѣ не решително. а азъ подигнахъ главата си смѣло и казахъ:

— „Господинъ капитанъ, азъ съмъ длъженъ да ви кажъ, че имамъ право да неизпълнѣмъ заповѣдта ви въ дадения случай, който се касае до нарушение клетвата“ . . .

— „Капитанъ Нишковъ, — прѣкъснѣ ме той, — разбирамъ какво искате да кажете; бѣдѣте увѣрени, че ако успѣхъ да убѣдѣтъ мене въ извършването на туй, което азъ бѣхъ длъженъ да ви съобщъ, то и азъ ще съумѣхъ да убѣдъ подчиненитѣ си“, — довърши той, като се стараше да вземе началнически видъ.

— „Азъ пъкъ още сега ви казвамъ, че мене нече убѣдите и се усмѣлявамъ да ви съвѣтвамъ да не влизате и да не накарвате подчиненитѣ си да влѣзѣтъ въ числото на заговорцицитѣ“.

Капитанъ Марчинъ се намръщи — искаше да каже, че нежелаете да слуша излишни за него съвѣти отъ подчиненитѣ си и си отиде. Виждаше се, че и нему не е желателна ужасната мисия, която бѣ възложена на нашия полкъ. Тѣй си обяснявахъ азъ това, защото всичката си догивашна служба, бѣхме прѣкарвали въ една и сѣща частъ; отначало ние съ него бѣхме въ първа рота субалтеръ-офицери. Когато той се върна отъ Руссия, като по-старши, прие отъ мене тре-